

ἀνάγνωσις τῷ ἐπεβαίωσε τὰς ἀμφιβολίας. Ὁ Ροβέρτος ἔλεγεν ὅτι μετέβη νὰ κλάυση εἰς τὸν τάφον τῆς μητρός του, καὶ εἶτα ὡμολόγει ὅτι ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη βεβαίως προϋπέθετε τύψεις. Ὅταν τις εἶνε ἀθῶος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁμολόγει ἐπίσης ἐμμέσως ὅτι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ κρύπτεται, ἀφοῦ ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του ἐπρότεινεν εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς ἀπομακρυσμένην τινὰ γωνίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἐταπεινοῦτο· τὸ ὕφος του δὲν ἤλεγχεν ἀνθρωπὸν ταπεινωθέντα διὰ χαμερπῆ πράξιν. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν ἐβιάζετο κἂν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ μεταβῇ εἰς Βρεττανίαν καὶ παραμείνας ἐκεῖ ὁκτὼ ἡμέρας, ἐπέστρεφε πάλιν εἰς Παρισίους.

Εἶνε ἐνοχος, δὲν ἀμφιβάλλω, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ὑπερηφάνειας του μαντεύω ὅτι κανὲν μυστήριον κρύπτεται. Καμμὶὰ γυναικοδουλεῖα ἴσως; . . . μπᾶ, τότε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὰ πῇ τῆς Ἀλίκης. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κλοπὴ τοῦ κιβωτίου τοῦ ταγματάρχου μπερδεύει πολὺ τὴν ὑπόθεσιν . . . καὶ τὸ κομμένο χέρι ἀκόμη περισσότερον . . . Ποῖος ἔξερει ἂν ὁ Καρνοέλ δὲν γνωρίζει τὸν αὐθέντην τοῦ βραχιολιοῦ, ποῦ ἔχω μαζὺ μου ἔτσι ἄδικα ὁκτὼ ἡμέρας, καὶ ἂν δὲν εἶνε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ χωμένος εἰς καμμὴν πολιτικὴν μηχανορραφίαν;

Ναὶ μὲν αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ πῶς ἐπέταξαν ἡπενήντα χιλιᾶδες φράγκα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν πρόσωπον. Ἄν ἐμπορούσα δέκα λεπτὰ νὰ μιλήσω μὲ τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεῖου μου.

Ταῦτα λέγων ὁ Μάξιμος ἔστη καὶ ἐπληξε τὸ μέτωπόν του.

— Διάβολε! μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Γιατὶ αὔριο τάχα εἰς ταῖς δυόμισιν νὰ μὴ περιμένω τὸν ἀνθρωπὸν μου εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μπουλὼν; Σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ τὸν ἐξομολογήσω, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἄρνηθῇ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ὅταν τοῦ πῶ πῶς τὰ ἔξερω ὅλα. Θὰ τοῦ μιλήσω μάλιστα καὶ γιὰ τὸ κομμένο χέρι, καὶ τότε βλέπωμε πῶς θὰ μᾶς φανῇ τὸ πρόσωπόν του. Ἄν μοῦ φανῇ ἀθῶος, τότε θὰ τοῦ προτείνω νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου ἢ τῶν ἐνόχων.

Τελείωσε, τὸ ἀπεφάσισα. Θὰ πάγω αὔριον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ ἐκπλαγῇ ποῦ θὰ μ' εὑρεῖ ἐκεῖ, ἀλλά. . .

Ὡ! διάβολε! καὶ τὸ γράμμα; πρέπει νὰ τὸ δώσω πίσω τῆς ἐξαδέλφης μου; Καὶ νὰ σοῦ πῶ, γιατί ὄχι; ἡ συνέντευξις ποῦ τὴν προτείνει δὲν εἶνε διόλου ἐπικίνδυνος, ἀφοῦ θὰ εἶνε καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς μαζῆς. Ἐπειτα καὶ μὲ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ πάγω, ἂν δῶ πῶς ἡ παρουσία μου εἶνε ἀναγκαία· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις ποῦ θὰ μὲ δώσῃ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ. Ἐμπρός, ἀπεφασί-

σθη. Θὰ τῆς δώσω τῆς καυμένης τὸ γραμματάκι της. Τί χαρὰ ὅταν τὸ πάρῃ χαρὰ ποῦ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ γιατί ὁ Θεὸς ἔξυρει τί θὰ σκεφθῇ, ὅταν τὸ διαβάσῃς. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ἡξέυρω νὰ κάνω γιὰ νὰ ἀπαλλαχθῶ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσα. Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος, καθ' ἣν ὥραν εἰσῆλθεν ὁ Βινιόρὺ περιχαρής.

— Βλέπω καὶ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειὰς σου, τῷ εἶπεν ὁ φίλος του προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Νὰ, μιλῶσα τόσῃν ὥραν μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ δῶ ἂν ἐκάπνισες τὸ σιγάρον σου, γιὰ νὰ λῆθῃς νὰ πάρῃς τὸ τσάϊ σου.

— Τῆς φάνηκε πῶς ἔλειψα πολλὴν ὥραν, ἐψιθύρισεν ὁ ἐξαδελφός. Σὲ ἀκολουθῶ, εἶπε μεγαλοφώνως. Νὰ τραβήξω μιὰ ἀκόμη καὶ ἔφθασα.

Καυμένο παιδί, ἐσκέπτετο, καὶ ποῦ νὰ ἡξέυρες πῶς ἔχω στὴν τσέπη μου ἓνα γράμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πολὺ ὁ ἔρωσ σου!

Δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε πρὶν νὰ δῶ τὸν ἀντεραστὴν του καὶ διὰ ν' ἀποφύγω ἀπόψε τὰς ἐξηγήσεις, θὰ τὸ στρήψω, εὐθὺς ἀμα ξεφορτωθῶ τὸ γράμμα αὐτό.

Τὸ ἐδίπλωσεν εἰς τέσσαρα, καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Ἀλίκη τὸν ἀνέμενε ὀρθία κρατοῦσα κυαθίσκον τείου, κάτωχρος μὲν ἐκ τῶν συγκινήσεων ἃς ἡσθάνετο, ἀλλὰ καὶ μειδιῶσα. Τὴν ἐβεβαίωσε διὰ βλέμματός καὶ ἐβάδισεν εὐθὺ πρὸς αὐτήν, ἵνα μὴ παρατείνῃ τὴν βάσανόν της. Οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν, οὔτε ὁ Βινιόρὺ, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ, διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τίνος σπουδαίου κινήματος.

— Λοιπὸν; ἐψιθύρισεν αὕτη προσφέρουσα διὰ τρεμούσης χειρὸς τῷ ἐξαδέλφῳ τῆς κύαθον.

Ὁ Μάξιμος μετεβίβασε τὴν ἐπιστολὴν λέγων χαμηλοφώνως.

— Βλέπεις, πῶς δὲν τὸ ἔκαψα.

— Ἀ! ἐψιθύρισεν τὸ ἡξέυρα ἐγὼ πῶς ἦτον ἀθῶος.

— Θὰ διαβάσῃς, θὰ κρίνῃς καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ἐνθυμοῦ πῶς εἰμαι φίλος σου.

Μετὰ δὲ τὴν διαφορομένην ταύτην ἀπάντησιν ἐπανάλαβε μεγαλοφώνως:

— Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου. Τὸ ἀγαπῶ τὸ τσάϊ, ἀλλὰ καὶ τὸ φοβοῦμαι. Μοῦ φέρει ἀνυπνία.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐπέμεινε καὶ ἀντιπαρήλθεν.

Ὁ ἐξαδελφός της τὴν εἶδε πλησιάσαν πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦν ὁ δίσκος καὶ ἀποθέσασκεν τὸν κύαθον. Εἶτα δέ, ὡς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡδυνήθη νὰ κρύψῃ ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Μάξιμος τὴν εἶδε καὶ ἔκρινε καλὴν τὴν ὥραν νὰ τὸ στρήψῃ ἄλλ'. Ἀγγλικά!

1 Συνήθως παρ' ἡμῶν λέγεται: Τὸ ἔστρεψεν ἄλλὰ Γαλλικά. Ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ὁρθὸν τοῦτο, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν πόσον οἱ Γάλλοι θέτουσι *les points sur les i*, εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας ζητήματα, ἐνῶ οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσο ἀκριβεῖς. Σ. τ. Μ.

χωρὶς δηλαδὴ ν' ἀποχαιρετίσῃ τινὰ βεβαίως ὁ θεὸς του θὰ τὸν ἐπέπληττεν, ἂν τὸν συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ, φεύγοντα λαθραίως, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατεγίνετο περὶ τὰ οἰκονομολογικά καὶ εἰς διαφόρους συνδυασμούς. Ὁ λιποτάκτης ἠνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ εὑρέθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ τις.

Εὔρε τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς καὶ πολλῶν ὑποκλίσεων τῷ προσέφερε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

— Ὁ κύριος Καρνοέλ λοιπὸν εἶνε εἰς τὸ Παρίσι; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἡξέυρω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ὑπηρέτης, λαμβάνων ὕφος βλακῶδες καὶ δεικνύον σεβασμόν.

Ὁ Μάξιμος ἐννόησεν ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπληροφορεῖτο παρὰ τούτου, καὶ ἐξῆλθε μὲ τὴν ἐξαίρετον πρόθεσιν νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα τοῦ εἰς τὴν λέσχην.

Ἐκρινεν ὁμως καλὸν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ δι' ἀμάξης μὴ ἐκθέτων τὸ περίφημον βραχιόλιόν του εἰς τὴν τολμηρὰν ἐπίθεσιν τῶν λωποδυτῶν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ, νομίσας ὅπως ἀνωφελὲς νὰ τὸ ἐπιδειξῇ εἰς τὰς σεβαστὰς κυρίας, τὰς ἀντιπροσωπευούσας τὸ ὠραῖον φύλον κατὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπορος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Μετ' οὐ πολὺ διέκρινα αὐτήν. Ἦν μονόρφος τις οἰκίσκος μετὰ πρασινοχρῶν κιγκλίδων. Ὁραιότατος περίβολος ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐπίπεδος καὶ κεκαλυμμένη διὰ χλόης ἀναβάθρα διήκην εἰς τὸ ἰσόγειον διὰ τῆς αὐλῆς. Ἐπὶ ταύτης μελανείμων δούλος ἰστάμενος ἔβλεπεν ἡμᾶς. Ἐσπευσεν παρ' αὐτῷ κρᾶζων:

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κυβερνήτης;

— Ὁχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη. Εὐρίσκεται εἰς ἐκδρομὴν μετὰ τῆς συζύγου του.

Μ' ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως, καθότι ἡ ταραχὴ μου ἦν πασιφανής. Αἶφνης μοὶ εἶπεν:

— Ὁ κύριος εἶναι Γάλλος ἀξιωματικός;

— Ναί.

— Μήπως ὀνομάζεσθε δὲ Στεναῦ.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀ! πόσον θέλουσιν εὐχαριστηθῇ οἱ κύριοί μου. Ποσάκις ὠμίλησαν περὶ ὑμῶν πρὸ πολλοῦ σὰς ἐπερίμενον.